

Sygn. akt I CSK 128/21

POSTANOWIENIE

Dnia 20 kwietnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z wniosku Dyrektora Zakładu Karnego w R.
przy uczestnictwie K. D.
przy udziale Prokuratora Regionalnego w [...].
o uznanie osoby za stwarzającą zagrożenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 20 kwietnia 2021 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania
od postanowienia Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 31 marca 2020 r., sygn. akt I ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną uczestnika K. D. od postanowienia Sądu Apelacyjnego w [...].
z dnia 31 marca 2020 r. Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania,
jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów
prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,

zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Przesłanka ta nie została spełniona.

Powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), a więc zagadnienia, które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, wymaga jego precyzyjnego sformułowania i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (zob. m.in. postanowienie SN z dnia 10 maja 2001 r., sygn. akt II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11). Chodzi przy tym o zagadnienie nowe, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji.

Podnoszone przez skarżącego istotne zagadnienie prawne dotyczy uznania uczestnika za osobę stwarzającą zagrożenie i zastosowania wobec niej nadzoru prewencyjnego w sytuacji, w której uczestnik skorzystał z prawa do odmowy odpowiedzi na zadawane przez biegłych pytania, a co za tym idzie aktualna opinia wydana w sprawie oparta jest w całości na aktach postępowania karnego oraz wydanych w jego trakcie opiniach psychologiczno-psychiatrycznych sprzed 15 lat. Dodał m.in., że w trakcie jej sporządzania uczestnik odmówił odpowiedzi na zadawane pytania, co biegli ocenili w sposób negatywny, pomimo iż uprawnienia uczestnika w tym zakresie wynikają bezpośrednio z obowiązujących przepisów prawnych. Stwierdził ponadto, że powinny zostać dołączone do akt niniejszej sprawy, oprócz dowodu z opinii biegłych, również akta spraw dotyczące

postępowań, w których został skazany na karę pozbawienia wolności, jak również dokumentacja medyczna uczestnika, a sąd powinien dokonać oceny merytorycznej całości zgromadzonego materiału dowodowego.

Z uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia wyraźnie natomiast wynika, że postępowanie dowodowe zostało przeprowadzone w zakresie obejmującym dowody z dokumentacji dotyczącej rodzaju przestępstw, za które uczestnik K. D. został skazany, opinii dotyczącej uczestnika podczas jego pobytu w zakładach karnych, w szczególności w Zakładzie Karnym w R., opinii zespołu biegłych psychologa, psychiatrów oraz seksuologa, jak również z przesłuchania uczestnika w charakterze strony. Zauważono też, że opinia zespołu biegłych została sporządzona głównie na podstawie dokumentów zawartych w aktach sprawy karnej oraz na podstawie dokumentacji dotyczącej uczestnika, zebranej w toku odbywania kary pozbawienia wolności, w tym akt osobowych. Z uwagi na odmowę udzielenia odpowiedzi przez uczestnika na pytania biegłych, bazowali oni na tym, co zostało dotychczas zgromadzone. Zdaniem Sądu Apelacyjnego, nie oznacza to jednak, że opinia wydana na takiej podstawie ma mniejszą wartość niż przygotowana po przebadaniu uczestnika, a skarżący sam pozbawił się możliwości przedstawienia biegłym własnej osoby jako człowieka odmienionego, który stał się innym, dającym otoczeniu poczucie bezpieczeństwa i spokoju, a nie stanowiącym zagrożenie dla innych. Biegli nie tylko opierali się na wcześniejszych materiałach dotyczących uczestnika, lecz także zapoznali się z opiniami sporządzonymi przez psychiatrę i psychologów. Obie opinie zostały przygotowane nie tylko na podstawie dokumentacji, w tym z okresu pobytu uczestnika w innych zakładach karnych, lecz także po wykonaniu u uczestnika badań psychologicznych. Obraz uczestnika nie dotyczył tylko tego co się zdarzyło 15 lat wcześniej, lecz także odzwierciedlał stan aktualny.

Formuła zagadnienia prawnego zaprezentowanego przez skarżącego już w samych jej założeniach odbiega zatem od przywołanego wyżej zakresu materiału dowodowego i dokonanej przez Sąd Apelacyjny oceny tego materiału. Sama zaś postawa skarżącego, który utrudniał sporządzenie opinii biegłych poprzez odmowę udzielenia odpowiedzi na zadawane pytania, a obecnie opiera argumentację na tych właśnie podnoszonych przez niego brakach dowodowych, może być oceniana

w kategoriach taktyki procesowej, która jednak nie zaburzyła finalnej oceny przesłanek uznania skarżącego za osobę stwarzającą zagrożenie, a także zastosowania wobec niego nadzoru prewencyjnego, nałożenia na niego obowiązku poddania się postępowaniu terapeutycznemu - psychoterapii seksuologicznej indywidualnej w precyzyjnie wskazanej placówce i zarządzenia pobrania od uczestnika wymazu ze śluzówki policzków w celu przeprowadzenia analizy kwasu dezoksyrybonukleinowego, odcisków linii papilarnych, wykonania zdjęć, szkiców i opisów wizerunku uczestnika, umieszczenia wyników analizy DNA, odcisków linii papilarnych, zdjęć, szkiców i opisów wizerunków uczestnika w odpowiednich bazach i zbiorach danych.

Wobec tak zaprezentowanej przez uczestnika argumentacji, w znacznej mierze dotyczącej aspektów dowodzenia - mimo jej uzupełnienia o regulacje materialnoprawne - należy zauważyć, że w postępowaniu kasacyjnym nie jest dopuszczalne powołanie nowych faktów i dowodów, Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia, a podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.).

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

ke